

לא תג מחיר אות קלון

קראו באיטיות את המשפט הבא: באופן יחסי, בישראל יש יותר תקריות שנאה נגד ערבים מאשר בצרפת כנגד יהודים. צריך לקרוא את המשפט הזה פעמיים כדי להבין את משמעותו המטלטלת. וגם אז, הנטייה הטבעית היא להטיל ספק בנתונים, להדחיק, להתעלם. הדיסוננס כבד מדי. בייחוד עבורנו, בניו ובנותיו של עם שהיה קורבן לתופעת השנאה האיומה ביותר בהיסטוריה האנושית. המשמעות של הנתונים ההשוואתיים קשה לעיכול, אך ההתחששות מסוכנת יותר.

554 תקריות אנטישמיות נרשמו ברחבי העולם בשנת 2013, מלמד דו"ח מקיף של מרכז קנטור באוניברסיטת תל-אביב. הנתונים מצביעים על ירידה מסוימת לעומת השנה שקדמה לה, אבל עדיין האנטישמיות לא רק שלא ירדה מעל במת ההיסטוריה, אלא במקומות מסוימים היא שחקנית מפתח. אולי לא שחקנית ראשית, אבל כנראה שחקנית אופי. נוכחת, קיימת, נמצאת מעל ומתחת לפני השטח. אולם האם ניתן לגנות את האנטישמיות באופן נחרץ, ברור, חד-משמעי – כראוי לה – בלי להפנות מבט אל המתרחש בחצר האחורית שלנו? 19 תקריות שנאה נגד ערבים נרשמו בישראל בשנת 2013. הראשונה התרחשה בירושלים בינואר, עת הושחת מסגד נבי-דאוד בכתובות נאצה, והאחרונה ביום החותם את השנה בכפר דורא אל-קרע. שלושה כלי רכב הועלו באש, וכתובות הנאצה לא הותירו ספק: תג מחיר.

כשבוחנים את המספרים הללו באומץ, הקרקע מתחילה לרוע. כמעט 8 מיליון תושבים חיים בישראל. מדובר, בממוצע, בתקרית אנטישמית אחת לכל ארבע מאות אלף איש. ברוסיה, למשל, בה חיים 142 מיליון תושבים, נרשמו באותה שנה 15 תקריות אנטישמיות, תקרית אחת לכל 9 וחצי מיליון תושבים. בגרמניה, בה חיים 81 מיליון, נרשמו 36 תקריות, כלומר

**באופן יחסי לאוכלוסייה,
בישראל יש יותר תקריות שנאה
נגד ערבים מאשר בצרפת כנגד
יהודים. משמעות מטלטלת**

אחת לכל 2 מיליון תושבים. אפילו בצרפת, שיאנית התקריות האנטישמיות בשנת 2013, נרשמו 116 מקרים. ביחס ל-66 מיליון התושבים בצרפת, מדובר בתקרית אחת לכל שש מאות אלף איש.

לאן מוליכים את החרפה הזו? שאלה טובה. אסור להיגרר לוויכוח הפוליטי המוכר עד לזרא. זה לא עניין של שמאל ימין, גם לא נושא לתגרנות פוליטית מהזן השגרת. נפל דבר בישראל.

המסורת היהודית רבת פנים היא. המבקשים למצוא בה אחיזה לתפיסות גזעניות יוכלו כנראה לעשות זאת, אך המבקשים לגזור ממנה תכלית מוסרית-הומניסטית יצאו תמיד וידם על העליונה. כשהתבקש הלל הזקן לזקק את הכלל האחד עליו עומדת התורה כולה, הוא אמר: "מה ששנוא עליך אל תעשה לחברך". הלל העניק לנו כלל אצבע רחב יריעה וחוצה דורות לכל התלבטות אתית ומשפטית, אישית וציבורית.

אנטישמיות היא אנטישמיות היא אנטישמיות. היא דו-מה במניעיה ובפתולוגיה שלה בכל השפות. הציפייה הטבעית מכל אדם היא לחוש התקוממות פנימית, פיזית ממש, כאשר הוא נתקל בה. קל וחומר אם הוא יהודי. כן, על יהודים מוטלת חובת יתר בכל הנוגע לגזענות, ציפורני הגזענות חרטו את החובה הזו על זרועות ידינו. על כולנו לחוש כלימה גדולה נורא כח פשעי השנאה האלה המתרחשים כמעט כל יום באחרונה על ידי בריונים רעולי פנים וערלי לב, המבקשים לחגוג את עליונות העם היהודי בארץ אבותיו באמצעות ביזויו והשפלתו של האחר. רק אם נקיא את התועבה הזו מקרבנו נוכל ביושר להציב מראה לפני אומות עולם. ■

עו"ד יזהר הס הוא מנכ"ל התנועה המסורתית, החברה בפורום "תג מאיר – אור במקום טרור"